

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Mgr. L. K.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. KRPU-45981-24/ČJ-2019-0400KR-PK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 10. 5. 2022, č. j. KRPU-45981-24/ČJ-2019-0400KR-PK, kterým byl v části týkající se popisu skutku doplněn výrok rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro Službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) ve věcech kázeňských ze dne 16. 1. 2019, č. j. KR-14/2019; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář uznal žalobce vinným za spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) spočívajícího v porušení povinností podle § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 téhož zákona a uložil mu na základě § 51 odst. 1 písm. b) téhož zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení věci. Podstatou správního řízení bylo podle žalobce posouzení, zda tím, že žalobce v měsíci červnu 2018 nevypracoval požadovaným způsobem formulář F10, respektive formulář G1, jelikož v něm nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání, a to u dvou zkoumání, jednal v rozporu s kapitolou 10.7 „Metody zaznamenávání pozorování a výsledků“ Interního dokumentu SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1 Zkoumání stop obuvi (dále jen dokument „SMK OKTE“), a zda je tedy vinen z kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru.
3. Žalobce již v předchozí žalobě uvedl, že tohoto formálního pochybení se sice dopustil, nicméně že v něm nelze spatřovat porušení jeho služební kázně. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto pochybení není možné spatřovat ani naplnění všech zákonných znaků přestupku, neboť zejména nevykazuje ani minimální stupeň společenské škodlivosti. Žalobce označil postup policejního orgánu za diskriminační, neboť jeho námitkami se žalovaný opět řádně nezabýval.
4. Žalobce namítl, že žalovaný nemohl opřít své závěry o úřední záznam ze dne 13. 11. 2018 s obsahem informace o údajných tvrzeních Mgr. I. T. K takovému důkazu nelze přihlídnout a nahradit jím případnou svědeckou výpověď za účasti žalobce. Žalobci nebyla dána možnost se k tomuto důkazu vyjádřit včetně možnosti klást jmenovanému dotazy.
5. Výklad žalovaného ohledně dokumentu SMK OKTE jakožto služebního předpisu, ze kterého by pro něj vyplývaly žalobní povinnosti, žalobce opět považoval za nedostatečný. Žalovaný se podle něj omezil pouze na konstatování ve výroku napadeného rozhodnutí, které v jeho odůvodnění pouze zopakoval, aniž by je odůvodnil a vypořádal se s argumentací žalobce. Žalobce nedostatečnost spatřuje i v tom, že „postrádá to kdo ho schválil“.
6. Žalobce se podle žalovaného řádně nevypořádal ani s jeho námitkou, podle které porušení povinností nevykazuje dostatečnou míru škodlivosti. Podle žalovaného má společenská škodlivost jednání žalobce spočívat v potenciálním ohrožení plnění úkolů Policie ČR. Podle žalobce však je vyplnění primárních záznamů pouze formální povinností a její nesplnění nemá vliv na znalecký posudek jako celek a v žádném případě nemůže zásadně ohrozit výstup práce znalce. Žalobce si neumí představit, jakým způsobem by nevyplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

primárního záznamu mohlo vést ke stíhání nevinné osoby, jak uvádí žalovaný. Nesprávným je i závěr o tom, že případný jiný, nastupující kolega by bez vyplněního primárního záznamu nemohl obhájit závěry znaleckého zkoumání. Soudem by totiž byl předvolán pouze expertní znalec, který vyhotovil odborné vyjádření na základě toho, co znalecky zkoumal. Výpověď nastupujícího kolegy by nebyla v trestním řízení relevantním a přípustným důkazem. Za nepodložený a absurdní označil závěr, podle kterého může být jeho jednání špatným příkladem jeho kolegům a významně ohrozit plnění hlavního poslání Policie ČR. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzeními mjr. Mgr. D. a Ing. B., kteří vypovídali, avšak nejsou expertní znalci z oboru trasologie.

7. Žalobce poukázal též na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že běžnou praxí jiných krajských ředitelství Policie ČR je nevyplňování primárních záznamů, jelikož mohou mít zavedeny vlastní vnitřní postupy, kterými se snaží naplnit příslušnou normu ČSN. Z toho podle žalobce vyplývá, že na jiných krajských ředitelstvích dokáží svou práci odvádět v souladu s právními předpisy i bez vyplněných primárních záznamů. Podle žalobce vyplněný primární záznam nemůže sloužit jinému pracovníkovi žalovaného – jinému znalci, než je žalobce k obhájení závěrů žalobce v řízení před soudem. Podle žalovaného však zároveň jsou poměry na jiných krajských ředitelstvích irelevantní. Ani v nyní napadeném rozhodnutí však neuvádí, proč má být předmětné pochybení v poměrech Krajského ředitelství Policie ČR Ústeckého kraje tak zásadní.
8. Žalovaný dále neodůvodnil, proč byl žalobce za nevyplňování primárních záznamů poslán na studijní pobyt.
9. Žalobce shrnul, že žalovaný během celého řízení nepředložil žádný důkaz o tom, že by pochybení žalobce dosahovalo takové intenzity, aby bylo možno přistoupit ke kázeňskému postihu. Výpověď Ing. B., která není znalcem z oboru trasologie, žalobce považoval za právně nerozhodnou, neboť vyplnění či nevyplnění primárních záznamů nemá vliv na výsledky auditu na pracovišti, to by pak kladný výrok auditu neobdržela ani ostatní pracoviště v ČR.
10. Žalobce rovněž namítl prekluzi dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhl zamítnout. Konstatoval, že žalobce většinu námitek uplatnil již v odvolacím řízení. Poukázal též na to, že společenská škodlivost jednání je standardně dána již naplněním formální stránky protiprávnosti, tj. porušením služební povinnosti, v tomto případě ve formě jednání v rozporu se služebním předpisem. Zvláštní okolnosti případu, které by společenskou škodlivost zásadním způsobem snížily, v řízení prokázány nebyly.
12. Žalovaný však shledal žalobcovo jednání společensky škodlivým i v dalších rovinách. První z nich bylo samotné porušení principu subordinace. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce povinnost danou služebním předpisem porušil nejprve v květnu 2018, na což byl nadřízeným mjr. Mgr. I. D. pouze neformálně upozorněn i před druhým trasologem por. K., u které byl shledán stejný nedostatek. Žalobce se následně téhož jednání dopustil o měsíc později u dalších dvou věcí. Mjr. D. mu neformálně uložil se k věci vyjádřit a své pochybení vysvětlit, vyjádřením žalobce pak bylo to, že vyplňování považuje za nadbytečné a vytýkaný nedostatek za nicotný. Por. K. se podobného pochybení dopustila později také, výsledkem téhož postupu však v jejím případě bylo, že přijala opatření, aby se podobné pochybení již neopakovalo. Z toho je zjevný diametrálně odlišný přístup žalobce ve vztahu k upozornění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

od nadřízeného na porušení služebního předpisu. Kázeňské řízení tedy s žalobcem zjevně nebylo vedeno z jakési svévole, nýbrž z objektivních důvodů s cílem zajistit plnění podmínek akreditace laboratoře. Odmítnutí splnit služební povinnost podle žalovaného může významně ohrozit plnění hlavního poslání policie a rovněž takové jednání jistě nelze prezentovat jako dobrý příklad kolegům žalobce.

13. V řízení dále bylo výpovědí mjr. D. a kpt. V. B. prokázáno, že řádně vyplněné primární záznamy umožňují dostatečnou obhajobu interpretace znaleckých posudků před soudy, a to zejména v situaci, kdy znalec, který zkoumání prováděl, již není součástí pracoviště. Obdobný závěr vyplývá i z výpovědi trasologa por. K. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce ohledně nadbytečnosti vyplňování primárních záznamů a s tím spojené nedostatečné míry společenské škodlivosti.
14. Jde-li o úřední záznam ze dne 13. 11. 2018 s údajnými tvrzeními Mgr. Ing. I. T., Ph.D., žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí došel k závěru, že ke skutečnostem v něm uvedeným nelze přihlížet, resp. nejsou prokázány, a proto z něj nevycházel. I bez potvrzení či naopak vyvrácení skutečností uvedených v úředním záznamu však lze podle žalovaného dojít k závěru ohledně dostačující míry společenské škodlivosti jednání žalobce. Žalovaný vycházel z normy ČSN-EN-ISO/IEC17025:2005, přičemž jeho závěr vyplynul např. i z výpovědi mjr. D. a listinného důkazu „Metodické pokyny pro akreditaci MPA 0-06-12“. Když je na str. 13 napadeného rozhodnutí odkazováno na vyjádření Mgr. Ing. I. T., Ph.D., pak toto vyjádření nebylo uvedeno v namítaném úředním záznamu, nýbrž v samostatné listině jako odpověď na dotaz učiněný osobou pověřenou vedením řízení prostřednictvím e-mailové komunikace ze dne 13. 11. 2018. Toto vyjádření nebylo žalobcem v průběhu řízení zpochybňováno, rovněž mu byla dána možnost se k takto opatřenému důkazu vyjádřit.
15. Žalovaný dále uvedl, že na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí se podrobně zabýval institutem služebního předpisu. Dokument SMK OKTE jeho pojmové znaky naplňuje. Uvedeno rovněž je, kdo tento služební předpis schválil. Na str. 5 napadeného rozhodnutí se žalovaný rovněž výslovně zabýval otázkou prekluze. Zdůraznil, že propadná lhůta ve smyslu § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru byla stavena dnem 18. 2. 2022 podáním kasační stížnosti. Dále má za to, že z celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že primární záznamy mají nezastupitelnou funkci a nejsou jen pomůckou ulehčující práci. Jejich funkce spočívá zejména v tom, že by z nich měl být schopný jakýkoli trasolog rekonstruovat samotný průběh toho kterého znaleckého zkoumání. Mají tedy formu neopakovatelného úkonu a mimo jiné mají sloužit i ostatním znalcům při rekonstrukci samotného zkoumání.
16. Žalovaný dále setrval na tom, že úprava postupů na jiných krajských ředitelstvích není pro předmět řízení rozhodující. Rozhodující je naopak úprava schválená ČIA pro poměry Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ve které je úloha primárních záznamů jednoznačně stanovena. To, že neodůvodnil, proč byl žalobce poslán na studijní pobyt, je podle žalovaného dáno tím, že žalobce toto v odvolacím řízení nenamítl. Navíc to ani nebylo předmětem řízení o kázeňském přestupku.

Replika žalobce

17. V podání ze dne 15. 8. 2022 žalobce vyjádřil souhlas s tím, že argumentace žalovaného principem subordinace je namístě. Tento princip je však třeba aplikovat v souladu se zákonem a nezneužívat ho šikanózním či jiným způsobem. Rovněž nelze za tento princip schovávat nesprávný a nezákonný postup žalovaného vůči žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústní jednání soudu

18. Při jednání soudu konaném dne 25. 10. 2023 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a repliky a navrhl, aby soud žalobě vyhověl, neboť skutkový stav věci se nezměnil.
19. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a napadené rozhodnutí s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty šedesáti dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
21. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Nejprve se soud zabýval namítanou uplynulou jednoletou prekluzivní lhůtou pro uložení kázeňského trestu podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení platí, že kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.
23. Zároveň platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS). Přesto se i v řízení o takové kasační stížnosti uplatní § 41 s. ř. s. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011-78, publ. pod č. 2746/2013 Sb. NSS, pak vyplývá, že lhůty stanovené pro zánik práva neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti, a to zásadně bez ohledu na to, s jakým výsledkem skončilo řízení před krajským soudem. Naopak v době mezi dnem nabytí právní moci rozsudku krajského soudu a dnem zahájení řízení o kasační stížnosti tedy tyto lhůty běží.
24. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že ke spáchání kázeňského přestupku mělo dojít dne 18. 6. 2018, kdy žalobce ukončil zkoušky, tj. zejména vyhodnotil zajištěné trasologické stopy a porovnal je s kontrolním materiálem, a vydána byla odborná vyjádření č. j. KRPU-52139-18/TČ-2018-040872-KL a č. j. KRPU-64384-13/TČ-2018-041020-SŽ. Rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 16. 1. 2019, č. j. KR-14/2019, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, nabylo právní moci dne 30. 4. 2019 spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-45981-14/ČJ-2019-0400KR-PK, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dne 12. 6. 2019 podal žalobu ke zdejšímu soudu, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 17. 1. 2022, č. j. 15 A 122/2019-61, tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-45981-14/ČJ-2019-0400KR-PK, zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 16. 2. 2022. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku žalovaný podal dne 18. 2. 2022. Nejvyšší správní soud ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 As 48/2022-46. Rozhodnutí napadené v nyní projednávané věci žalovaný vydal dne 10. 5. 2022, právní moci nabylo dne 11. 5. 2022.

25. Z uvedeného v návaznosti na výše předestřený výklad právní úpravy týkající se prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu vyplývá, že k jejímu uplynutí v době vydání nyní napadeného rozhodnutí nedošlo, neboť tato lhůta po dobu řízení před zdejším soudem a Nejvyšším správním soudem neběžela. V období po 12. 6. 2019 (podání žaloby proti prvnímu rozhodnutí žalovaného o odvolání), kdy do uplynutí roční prekluzivní lhůty zbývalo šest dní, do vydání napadeného rozhodnutí dne 10. 5. 2022, kdy lhůta neběžela z důvodu řízení o kasační stížnosti, totiž z prekluzivní lhůty uplynul pouhý jeden den mezi nabytím právní moci rozsudku zdejšího soudu č. j. 15 A 122/2019-61 (16. 2. 2022) a podáním kasační stížnosti proti němu (18. 2. 2022). Lhůta po uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek tedy v době vydání nyní napadeného rozhodnutí dosud neuplynula. Námitka prekluze proto není důvodná.
26. Dále se soud zabýval námitkami, které se dotýkaly otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce žalovanému v žalobě vyčetl, že se „opět řádně nezabýval jeho námitkami“, jeho výklad ohledně dokumentu SMK OKTE jakožto služebního předpisu označil za „nedostatečný“ a neodůvodněný, přičemž vypořádána neměla být ani blíže nespecifikovaná argumentace žalobce.
27. K formulaci těchto námitek soud stejně jako ve svém předchozím rozsudku zdůrazňuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
28. S ohledem na to, že žalobce své výtky ohledně toho, že se žalovaný nezabýval jeho argumentací, nerozvedl, resp. neuvedl, jakými konkrétními námitkami se žalovaný nezabýval či v čem přesně měly spočívat ony obecně tvrzené deficity při jejich vypořádání, pokud se jimi zabýval, mohl se soud těmito námitkami zabývat rovněž pouze v obecné rovině. Namítané pochybení přitom neshledal, neboť v napadeném rozhodnutí je argumentaci žalobce věnována odpovídající pozornost. Na žalobci pak bylo, aby v podané žalobě předložil dostatečně konkrétní skutkové nebo právní argumenty, kterými by zpochybnil zákonnost a správnost závěrů žalovaného. To však v těchto částech žaloby neučinil.
29. Soud stran namítané nepřezkoumatelnosti rovněž shledal, že žalobcovo tvrzení o výkladu žalovaného ohledně dokumentu SMK OKTE jakožto služebního předpisu není přílehlavé. Žalovaný se povaze tohoto dokumentu věnoval na str. 7 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy nikoli pouze v jeho výroku, jež by v odůvodnění pouze bez dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zopakoval. Úvahy na str. 7 a 8 soud hodnotí jako dostatečně podrobné, svým rozsahem zcela dostačující a zároveň logicky postupující od obecného výkladu pojmu služebního předpisu k jeho aplikaci na dokument SMK OKTE. Ze strany žalobce k nim však postrádá jakoukoli odbornou polemiku. Samotnou zákonností úvah žalovaného se proto soud nemohl zabývat právě z důvodu chybějících žalobních námitek, které by zákonnost rozhodnutí žalovaného v této části jakkoli zpochybnil. Pro úplnost soud dodává, že mu není zřejmé, proč by měl namítaný chybějící údaj o tom, kdo dokument SMK OKTE schválil, zakládat nedostatečnost rozhodnutí. Napadené rozhodnutí každopádně obsahuje informaci o tom, že dokument byl vydán vedoucím odboru OKTE mjr. Mgr. D. a fakticky zpracován samotným žalobcem.

30. Soud dále vycházel z toho, že žalobce nepopírá, že se určitého pochybení dopustil, má však za to, že jeho jednání nevykazuje ani minimální stupeň společenské škodlivosti, a tudíž nenaplnuje všechny zákonné znaky kázeňského přestupku.
31. Soud přezkoumal rozhodnutí služebního funkcionáře i napadené rozhodnutí žalovaného a zjistil, že jejich závěry o významu primárních záznamů a společenské škodlivosti jednání žalobce ve světle žalobcových námitek plně ob stojí. Správní orgány vycházely z příslušných pro žalobce závazných dokumentů a výpovědí svědků, tedy vedoucího OKTE a žalobcova nadřízeného mjr. D., manažerky kvality laboratoře OKTE a znalkyně v oboru biologie kpt. B. i dalšího trasologa na stejném pracovišti por. K. Z nich vyplynulo, že vyplňování primárních záznamů je zcela zásadní, neboť jediné na jejich základě vznikají samotná odborná vyjádření či znalecké posudky. Pouze na jejich základě lze rekonstruovat odborné vyjádření či znalecký posudek i jiným znalcem tohoto konkrétního oboru. Na rozdíl od žalobce se přitom soud ztotožňuje i se závěrem, že rekonstrukce či přezkum odborných závěrů vyplývajících z provedených trasologických zkoušek jinou osobou než přímo trasologem, který je původně prováděl, jsou možné i pravděpodobné (nemluvě o zcela běžné nutnosti tyto závěry prezentovat jiným orgánům činným v trestním řízení). Může tomu být ať již pro nedostupnost této osoby nebo třeba proto, že orgán činný v trestním řízení za tímto účelem z rozličných důvodů ustanoví znalce (k tomu je třeba korigovat i nepřesnost uvedenou v žalobě, kde je výstup práce žalobce označen za znalecký posudek, ačkoli o ten nejde). Význam primárních záznamů proto není jen zcela formální, jak setrvale namítal a namítá žalobce.
32. Navíc nelze přehlédnout, že správní orgány ve věci společenskou škodlivost jednání žalobce spatřovaly nejen v řádném nevyplnění primárních záznamů, ale též v postoji žalobce, který se porušení svých povinností dopustil přes předchozí nedávné upozornění opakovaně a zároveň vyjádřil přesvědčení o tom, že plnění povinnosti, kterou porušil, považuje za nadbytečné a vytýkaný nedostatek za nicotný. Žalovaný uvedené označil za vědomé odmítání plnění služebních povinností žalobcem. Tento závěr správních orgánů přitom žalobce v podané žalobě nijak nezpochybnil. Zároveň lze takovýto postoj nepochybně označit za špatný příklad ostatním kolegům.
33. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že správní orgány řádně a přezkoumatelně odůvodnily, proč nepovažují jednání žalobce, resp. skutečnost, že žalobce v červnu 2018 nevypracoval požadovaným způsobem formuláře F 10 (nově formulář G1), jelikož v nich nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání, za pouhé formální pochybení, a z jakého důvodu v uvedeném jednání spatřují porušení služebních povinností žalobce. Z odůvodnění obou vydaných rozhodnutí je tedy zřejmé, z jakého důvodu žalovaný považoval argumentaci žalobce ve vztahu k primárním záznamům za nedůvodnou.

34. Žalobce rovněž ve velmi obecném duchu namítl, že nesouhlasí s tvrzeními mjr. Mgr. D. a Ing. B., kteří vypovídali jako svědci, avšak nejsou expertní znalci z oboru trasologie. K tomu soud konstatuje, že žalobce v první řadě neuvedl, jaká konkrétní tvrzení ve výpovědích mjr. D. a Ing. B. mají být zpochybněna či znevěrohodněna samotnou skutečností, že ani jeden z nich není expertním znalcem z oboru trasologie. Mjr. D. ve věci vypovídal z pozice nadřízeného žalobce, který s ním zjištěné pochybení řešil, kpt. B. v rozhodné době byla manažerkou kvality OKTE a zároveň znalkyní v oboru biologie. V obou případech tedy nepochybně šlo o osoby, které měly k obsahu příslušné platné dokumentace, požadavkům na výstupy činnosti žalobce a významu primárních záznamů co říci. Jejich výpověď navíc byla v zásadní části týkající se významu primárních záznamů v souladu s výpovědí por. K., tedy dalšího trasologa působícího na stejném pracovišti jako žalobce, jejíž obsah žalobce nerozporoval. Při hodnocení i tak velmi obecné námitky žalobce je nadto nutné zohlednit samozřejmě i to, že žalobci nebylo vytknuto odborné pochybení v oboru trasologie. Soud proto důvodnosti ani této námitky žalobce nepřisvědčil.
35. Žalobce dále namítl, že žalovaný své závěry nemohl opřít o úřední záznam ze dne 13. 11. 2018 s obsahem informace o údajných tvrzeních Mgr. I. T. Soud k této námitce v souladu s vyjádřením žalovaného k žalobě konstatuje, že v tomto se žalobce s žalovaným (resp. tím, jak odůvodnil napadené rozhodnutí) shoduje, a námitka tedy není důvodná. Žalovaný totiž na str. 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že předmětný úřední záznam je vypracován a podepsán pouze osobou pověřenou řízením, přičemž z tohoto důvodu ke skutečnostem v něm uvedeným nelze přihlížet. Zároveň žalovaný dospěl k závěru, že i bez tohoto nepoužitelného důkazu lze ve věci na základě ostatních podkladů dospět k závěru ohledně dostačující míry společenské škodlivosti jednání pachatele.
36. Jde-li o námitku týkající se praxe na jiných krajských ředitelstvích Policie ČR, soud musí nejprve korigovat žalobní tvrzení, podle kterých měl žalovaný potvrdit, že u nich je běžnou praxí nevyplňování primárních záznamů. Žalobce z vyjádření žalovaného dovozoval, že na jiných krajských ředitelstvích Policie ČR dokáží svou práci odvádět v souladu s právními předpisy i bez vyplnění primárních záznamů. K této námitce soud konstatuje, že žalovaný v dané části odůvodnění svého rozhodnutí reagoval na tvrzení v odvolání žalobce, který uvedl, že na Odboru kriminalistické techniky a expertiz Služby kriminální policie a vyšetřování Plzeňského kraje, kterému přísluší stejná akreditace Českého institutu pro akreditaci, o.p.s., jako OKTE Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, přistupují k primárnímu záznamu zcela fakultativně. Tato svá tvrzení žalobce nijak nedoložil. Žalovaný na tato tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval, a to nikoli tak, že by je potvrdil jako pravdivá, ale tím, že je výslovně nerozporoval a zároveň uvedl, proč by stejně (tj. ani v případě jejich pravdivosti) nebyla pro posouzení jednání žalobce relevantní, neboť ten byl povinen řídit se postupy právě Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje. Soud se s jeho posouzením dané námitky ztotožňuje a odkazuje na ně s tím, že pro úplnost dodává, že žalobci nebylo vytýkáno primárně porušení právního předpisu, ale porušení předpisu služebního.
37. Důvodnou soud neshledal ani námitku, podle které žalovaný neodůvodnil, proč byl žalobce za nevyplňování primárních záznamů poslán na studijní pobyt. Žádné takové odůvodnění totiž v dané věci nebylo potřeba, neboť posláni žalobce na studijní pobyt nebylo předmětem vydaných rozhodnutí.
38. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly a ani je nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. října 2023

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.